

Kedvenc versem

Nekem egyértelműen Arany János: A walesi bárdok című műve a kedvenc versem. Tavaly tanultuk, de néhány sorát most is tudom idézni.

A száraz tények annak, aki még nem ismeri a balladát: Arany János 1857-ben kezdte írni a költeményt. Abban az esztendőben tett látogatást Magyarországon Ferenc József császár, aki az 1848/49-es magyar szabadságharcot orosz segítséggel verte le. A monda szerint, ezt azonban nem bizonyították, Aranyt kérték fel a császár köszöntésére. Ő a lehetőséget elhárította, ám belekezdett a történelmi balladába.

A mű végül később, 1863-ban készült el, és a „Koszorú” című irodalmi lapban jelent meg.

Edward király és a bárdok – akiket ma költőknek neveznénk – sorsa összefonódik a műben. A költők mindig az emberi élet kérdéseit boncolgatják. A velszi bárdok egymás után beszélnek a király és az urak előtt a múlttól, jelenről és a jövőről. Mindhárman vádolják a királyt. Máglyára küldésük után még ötszázan halnak meg, de egyetlen énekes sem dicsőíti a zsarnokot. Wales gyászol, és őrzi az áldozatok emlékét. Éppen úgy, ahogyan a leverte magyar szabadságharc után itthon is gyászolták a harcokban elesetteket és a kivégzetteket.

Arany János verse nekik állít emléket. Azt is kifejti: a bűnt bűnhődés követi, itt a király megbolondul, nem tud szabadulni a bárdok énekétől és átkától.

Érdemes többször elolvasni a balladát, megfigyelni az ismétléseket, azok változatait. A 31 versszak így már egyáltalán nem riasztó. A költő sorai segítenek nekünk, hogy megértsük: a szabadság a legnagyobb érték egy nép életében.

Németh Petra 7.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola